

Arrest

nr. 340 960 van 11 februari 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 23 mei 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 20 februari 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *lbis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DE SMET, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker is sedert 14 september 2023 houder van een F-kaart, naar aanleiding van een gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote.

1.2. Op 9 december 2024 werd een einde gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker, bij gebreke aan gezamenlijke vestiging met de referentiepersoon, onder een bijlage 21. Tegen deze beslissing werd een afzonderlijk beroep tot nietigverklaring ingediend onder het algemeen rolnummer RvV 342 478.

1.3. Verzoeker werd op 14 september 2023 in bezit gesteld van een F-kaart, in navolging van een gezinsherenigingsprocedure met zijn Belgische echtgenote. Op 9 december 2024 werd een einde gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker, wegens een gebrek aan gezamenlijke vestiging met de referentiepersoon. Op 20 februari 2025 kreeg verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 13. Dat bevel betreft de thans bestreden beslissing.

1.4. Op 20 februari 2025 werd een bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer

Naam: R.

Voornaam: H.

Geboortedatum: [...]02.1994

Geboorteplaats: Gorgan,

Nationaliteit: Iran

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

X 2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

X 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Op 09.12.2024 werd betrokkene verblijfsrecht van meer dan drie maanden als familielid van een Belgische onderdaan beëindigd middels een bijlage 21. Deze beslissing werd hem op 27.12.2024 per aangetekende zending door de stad Gent betekend. Blijkens het administratief dossier heeft betrokkene tegen deze beslissing geen annulatieberoep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen binnen de daarvoor door de vreemdelingenwet voorziene termijn. De beslissing van 09.12.2024 is bijgevolg definitief. Betrokkene kan zich niet op enig ander verblijfsrecht beroepen in België. Hij verblijft thans illegaal op het grondgebied van het Rijk.

Bij het nemen van deze beslissing werd wel degelijk rekening gehouden met artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980: Van enig gezondheidsprobleem in hoofde van betrokkene of van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België is geen sprake.

Wat betrokkene's gezinstoestand betreft dient er op gewezen te worden dat zijn recht op verblijf werd beëindigd omdat niet uit het dossier bleek dat er sedert 11.03.2024 nog sprake was van een gezamenlijke vestiging van betrokkene met zijn Belgische echtgenote. Betrokkene heeft het einde van de relatie niet betwist. Hij heeft geen gewag gemaakt van een nieuwe relatie of van andere gezinsleden met wie hij er een beschermenswaardig gezinsleven op zou nahouden. Gezien betrokkene zich niet op enig verblijfsrecht kan beroepen, is een bevel om het grondgebied te verlaten het enige alternatief.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien hij zijn verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“IV. MIDDELEN

- Schending van het artikel 6 Vreemdelingenwet;*
- Schending van het artikel 7 Vreemdelingenwet ;*

- Schending van artikel 74/13 Vreemdelingenwet ;*

- Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet – materiële en formele motiveringsverplichting ;*

- Schending van het artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie ;
- Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.
- Schending van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel ;
- Schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel ;
- Schending van het artikel 8 EVRM;
- Schending van het artikel 6 EVRM.

IV.A.

Motiveringsplicht

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen – de specifieke situatie van de betrokken persoon – heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Zorgvuldigheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel stelt dat alle elementen grondig tegen elkaar moeten worden afgewogen om tot een besluit te komen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Uit de navolgende bespreking zal blijken dat de gemachtigde van de staatssecretaris de bovenstaande verplichtingen en rechtsbeginselen met de voeten heeft getreden.

IV.B. NOPENS DE RECHTSGELDIGHEID VAN BESTREDEN BESLISSING

4.1.

In de bestreden beslissing valt te lezen dat verweerster stelt dat verzoeker op heden illegaal op het grondgebied van het Rijk verblijft, en dit op grond van de eerder genomen bijlage 21 ten aanzien van verzoeker. Verzoeker is formeel dat hij desbetreffende bijlage 21 nooit heeft ontvangen.

Daar verzoeker via de bestreden bijlage 13 vernam dat er eerder een bijlage 21 tegen hem werd genomen, werd dd. 30.04.2025 er overeenkomstig het (grondwettelijk) recht op openbaarheid van bestuur zowel deze bijlage alsook het bewijs van aangetekende verzending opgevraagd bij verweerster (zie stuk 3).

Dd. 14.05.2024 werden per mail zowel de bijlage 13 als de bijlage 21 bezorgd, elk vergezeld van het bijhorende blad van kennisgeving. Niettemin constateert verzoeker dat de akte van kennisgeving bij de bijlage 21 blanco is (zie stuk 2).

Vervolgens heeft verzoeker verweerster daags nadien nogmaals aangeschreven het bijhorende verzendingsbewijs van desbetreffende bijlage 21 te bezorgen, doch stelt hij vast dat er in zijn administratief dossier geen verzendingsbewijs is terug te vinden (zie stuk 4).

Verzoeker herhaalt dat hij formeel is deze bijlage 21 niet te hebben ontvangen. Nergens uit het (ontvangen) administratief dossier blijkt het tegendeel. Meer nog, Bpost gaf verzoeker te kennen dat deze aangetekende zending werd teruggestuurd naar de afzender (zie stuk 6).

4.2.

De bestreden bijlage 13 vindt steun in de, volgens verweerster, definitief geworden bijlage 21. Vermits verzoeker zich niet heeft kunnen verdedigen tegen deze bijlage 21, en bijgevolg zijn recht op een eerlijk proces zoals gewaarborgd in artikel 6 EVRM is geschonden, dient er te worden vastgesteld dat deze bijlage 13 geen rechtsgeldige grondslag heeft.

De bestreden bijlage 13 vindt namelijk grondslag in artikel 7, 2° en 13° Vw. Beide grondslagen worden gemotiveerd aan de hand van de definitief geworden bijlage 21 die een einde stelde aan het verblijf van verzoeker.

a) 13°: "Wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf"

Verweerster haalt aan dat dd. 09.12.2024 een einde werd gesteld aan betrokkene zijn verblijfsrecht op het grondgebied van het Rijk middels de bijlage 21. Zij gaat verder door te stellen dat deze op 27.12.2024 per aangetekende zending door de Stad Gent aan verzoeker werd verzonden.

Verzoeker brengt in herhaling dat hij deze bijlage 21 nooit heeft mogen ontvangen en dat het bewijs van aangetekende zending niet in zijn administratief dossier vervat zit, minstens niet in het online administratief dossier dat hij heeft mogen ontvangen dd. 21.05.2025.

Volledigheidshalve heeft verzoeker contact opgenomen met Stad Gent en Bpost teneinde hier zekerheid over te krijgen. Na contactname met Bpost, werd er formeel bevestigd dat verzoeker inderdaad nooit kennis kon hebben van deze bijlage 21 daar deze teruggestuurd werd naar de afzender. Verzoeker voegt hiervan stukken toe (zie stukken 5 en 6).

Vermits hij niet in de mogelijkheid is gesteld hiertegen (een schorsing- en annulatie) beroep aan te tekenen, wat nochtans vervat zit in zijn recht op een eerlijk proces, kan verzoeker zich onmogelijk akkoord verklaren met de stelling dat deze beslissing definitief is.

Mocht verzoeker kennis hebben gekregen van deze bijlage 21, had hij hiertegen (een automatisch schorend) beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingediend met als gevolg dat hij zolang dit beroep hangende is nog een legaal verblijf op het grondgebied van het Rijk zou kennen o.g.v. een bijlage 35. Dit brengt logischerwijs met zich mee dat, gelet op het schorsend karakter van dergelijk beroep tegen een bijlage 21, er niet voldaan is aan artikel 7, 13° Vw.

b) 2°: "Wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd."

Overeenkomstig artikel 6, lid 3 Vw. mogen perioden van verblijf die zijn toegestaan op grond van een verblijfsvergunning niet in aanmerking worden genomen bij de berekening van deze 90 dagen.

Indien verzoeker de mogelijkheid had gekregen om een annulatie- en schorsingsberoep tegen deze bijlage 21 in te dienen, hetgeen hij zou gedaan hebben, dient er te worden vastgesteld dat niet voldaan is aan de voorwaarden van bovengenoemd artikel 7, 2° Vw.

Verzoeker zou namelijk gedurende de periode van het beroep tegen deze bijlage 21 hangende is nog een legaal verblijf op het grondgebied van het Rijk hebben. De voorwaarde van meer dan 90 dagen binnen een periode van 180 dagen verblijf is bijgevolg niet voltrokken.

c)

Verzoeker constateert dat de bijlage 13 steunt op de bijlage 21, doch dat deze bijlage 21 nooit correct aan hem werd verzonden. Bijgevolg werd hem elke mogelijkheid om hiertegen een (automatisch) schorsend beroep aan te tekenen ontzegd. Nochtans dient vastgesteld te worden dat, indien verzoeker hier wél van in kennis was gesteld hij op heden in het bezit zou zijn van een bijlage 35, hetgeen maakt dat bestreden bijlage 13 geen rechtsgeldige grondslag meer heeft.

Tevens werd zijn recht op een eerlijk proces (artikel 6, lid 1 EVRM) geschonden daar zijn recht zich te verdedigen werd miskend. Verweerster haalt aan dat de bijlage 21 definitief is geworden daar er geen hoger beroep tegen werd aangewend. Verzoeker kan zich hier onmogelijk mee akkoord verklaren en herhaalt dat dit een flagrante schending is van zijn recht op verdediging.

Verzoeker onderstreept dat de Raad van State reeds bevestigde dat het gebrek aan tegenspraak een schending vormt van het recht op een eerlijk proces (arrest nr. 232.625 – 20 oktober 2015) en het reeds het grote belang van het bieden van gelegenheid tot verweer (arrest nr. 213.120 – 10 mei 2011).

Vermits verzoeker sedert dd. 14.05.2025 per mail in kennis is gesteld van de inhoud van deze bijlage 21 en dd. 23.05.2025 door bpost formeel in kennis werd gesteld dat deze aangetekende zending niet correct werd verzonden, zal hij alsnog tegen deze bijlage 21 een (automatisch) schorsend beroep instellen.

Verzoeker betwist dan ook de rechtsgeldigheid van bestreden bijlage 13 en vordert de nietigverklaring ervan.

IV.C. NOPENS DE MISKENNING VAN HET HOORRECHT EN EEN INDIVIDUELE BEOORDELING

a)

Het artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, 'recht op behoorlijk bestuur' stelt:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,
- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,
- de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden."

De miskennis van het hoorrecht schendt de rechten van verdediging, gewaarborgd in bovenstaand artikel.

Volgens de vaste rechtspraak is er sprake van een schending van het hoorrecht indien voldaan is aan 2 cumulatieve voorwaarden:

1) De aanwezigheid van een onregelmatigheid in de uitoefening van het hoorrecht ; 2) Het hoorrecht had tot een andere besluitvorming kunnen leiden.

Het is evident dat er een onregelmatigheid is bij de uitoefening van het hoorrecht, nu de verzoeker niet deugdelijk gehoord werd bij het nemen van het bevel tot verlaten van het grondgebied.

Nopens het administratief dossier (zie stuk 7) werd verzoeker niet gehoord voor het nemen van de bestreden bijlage 13 daar hij al eerder, voorafgaand aan de bijlage 21, (schriftelijk) werd gehoord. Verzoeker benadrukt

hierbij dat overeenkomstig de rechtspraak van de Hof van Justitie het hoorrecht voor elke onderscheiden beslissing gerespecteerd dient te worden (HvJ 26 juli 2017, nr. C-225/16, M.O.). Vermits dit twee afzonderlijke beslissingen zijn met elk hun eigen beroepsprocedure en gevolgen, bestaat er geen betwisting dat dit twee onderscheiden beslissingen zijn.

In casu zijn deze bijlage 21 en bijlage 13 twee onderscheiden beslissingen die elk een ander onderzoek en doel voor ogen hebben. Zo dient het hoorrecht bij het nemen van een bijlage 21 om na te gaan of er nog voldaan is aan de voorwaarden voor gezinshereniging, daar waar het hoorrecht in het kader van een bijlage 13 een volledig andere finaliteit heeft (nagaan privé- en familieleven, gezondheid, integratie,...).

Bijgevolg kan het (beperkte) onderzoek voorafgaand aan deze bijlage 21, onmogelijk volstaan als deugdelijk onderzoek in het kader van de bijlage 13.

Tevens is het vaststaande rechtspraak van het Hof van Justitie dat het hoorrecht verplicht is in elke procedure die kan leiden tot een administratieve of rechterlijke beslissing die de belangen van een persoon nadelig kan beïnvloeden, zelfs wanneer de toepasselijke reglementering niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit voorziet (HvJ Sopropé, C-349/07). Ook de Raad van State en het Grondwettelijk Hof erkennen het hoorrecht als een algemeen rechtsbeginsel dat gerespecteerd moet worden, zelfs wanneer dit niet uitdrukkelijk voorzien is bij wet (RvS 15/9/04, nr. 134.963; GwH 30/3/99, nr. 40/99).

Volgens de Raad van State moet het gaan om een maatregel die de belangen van de betrokkene ernstig aantast of benadeelt. Een dergelijke maatregel veronderstelt dat diegene op wie het betrekking heeft, voorafgaandelijk gehoord wordt.

Bijgevolg moet het beginsel van het hoorrecht evenzeer gerespecteerd worden bij beslissingen over kort verblijf, bij weigeringen van verblijf, bij de afgifte van een BGV aan een persoon in onwettig verblijf en bij andere beslissingen die de belangen van de vreemdeling nadelig aantasten.

Aangaande de invulling van dit hoorrecht verwijst verzoeker naar rechtspraak van het Hof van Justitie. Het HvJ arrest C-249/13 van 11 december 2014 zegt onder meer:

- *het hoorrecht is een onderdeel van de rechten van verdediging die een algemeen beginsel zijn van het recht van de Europese Unie.*
- *het hoorrecht is een garantie voor elkeen om zijn standpunt kenbaar te maken tijdens een administratieve procedure, en alvorens een beslissing ten aanzien van hem wordt genomen die zijn belangen op een ongunstige manier zou kunnen beïnvloeden.*
- *het hoorrecht moet de bevoegde administratie in staat stellen met kennis van zaken een beslissing te nemen die afdoende gemotiveerd is zodat de betrokkene met positief gevolg zijn beroepsrecht kan uitoefenen.*

Gelet op bovenstaande, dient er geconcludeerd te worden dat er een actieve onderzoeksplicht op verweerster rust alvorens over te gaan tot het nemen van een geïndiceerde maatregel:

- *DVZ moet alle informatie verzamelen om met kennis van zaken een beslissing te nemen over het verblijfsrecht ;*
- *Volgens de Raad van State moet de DVZ de betrokkene expliciet uitnodigen om hem te horen, daar dit de enige manier is waarop de betrokkene effectief zijn argumenten tegen een eventuele beëindiging van zijn verblijfsrecht kan doen gelden ;*
- *Het louter spontaan meedelen van argumenten aan de DVZ in hoofde van de betrokkene, volstaat niet.*

b)

Verzoeker verwijst naar een schending van het hoorrecht op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel. Het beginsel van behoorlijk bestuur is van toepassing bij het nemen van beslissingen met individuele draagwijdte. Verzoeker specificeert dat de bestreden beslissing een beslissing met individuele draagwijdte betreft en dat het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing is bij het nemen van dergelijke beslissingen. Het is noodzakelijk dat verweerster met kennis van zaken een beslissing treft op grond van een deugdelijk gehoor van verzoeker.

Indien de verzoeker wel de mogelijkheid had gekregen gehoord te worden, rekening houdende met alle individuele elementen, had dit wel degelijk tot een andere besluitvorming kunnen leiden daar hij had kunnen aantonen dat er sprake is van een verregaande integratie, waarmee wel degelijk rekening dient te worden gehouden.

Meer concreet had verzoeker dan immers kunnen duiden dat hij hier al geruime tijd woont en zijn privéleven heeft uitgebouwd in België. Tevens had hij kunnen duiden de onderliggende bijlage 21 niet te hebben ontvangen.

Als gevolg van het niet respecteren van dit hoorrecht, werd er geenszins een individuele beoordeling genomen:

- *Zijn er in casu bepalingen in internationale verdragen die aan de betrokkene een voordeel opleveren?*
- *Welke zijn de specifieke omstandigheden eigen aan het geval?*
- *Zijn er humanitaire redenen die in rekening dienen gebracht te worden?*
- *Zijn er minder verregaande oplossingen?*

De beslissing biedt geen afdoende motivering voor de genomen beslissing en houdt geen afdoende rekening met de persoonlijke elementen eigen aan het dossier van verzoeker.

Op geen enkel ogenblik werd verzoekende partij uitgenodigd om zijn situatie toe te lichten en documenten te verschaffen die zijn verankering in België en zijn integratie in de Belgische samenleving aantonen.

Er wordt in de bestreden beslissing in geen enkele mate verwezen naar de persoonlijke elementen, aanwezig in verzoeker zijn dossier, en waar de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk van op de hoogte is.

Door geen rekening te houden met deze feitelijkheden en de verzoekende partij niet te horen schendt de Dienst vreemdelingenzaken de motiveringsplicht waardoor de bestreden beslissing vernietigd moet worden.

IV.D. NOPENS ARTIKEL 8 EVRM

Indien uw Raad van oordeel zou zijn dat de bijlage 13 toch een rechtsgeldige grondslag heeft, kan verzoeker zich onmogelijk akkoord verklaren met de inhoud van de bestreden bijlage 13.

De verweerster steunt zich op artikel 7, lid 1, 2 en 13° Vreemdelingenwet.

Niettemin kan slecht een bijlage 13 worden afgeleverd voor zover dit niet in strijd is met hogere rechtsnormen en mits aftoetsing van artikel 74/13 Vw.

4.6. Beoordeling artikel 74/13 Vw – het privéleven onder het artikel 8 EVRM

4.6.1.

Artikel 8 EVRM. beschermt niet alleen het familie – en gezinsleven doch ook het privéleven. Artikel 8 EVRM definieert het begrip familieleven noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De verweerster gaat in haar beslissing enkel na of er een te beschermen familieleven is in België in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Nochtans stelt artikel 74/13 Vw. uitdrukkelijk dat de verweerster rekening dient te houden met de persoonlijke elementen van het dossier bij elke verwijderingsmaatregel:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verweerster gaat er dus volledig aan voorbij dat er ingevolge artikel 8 EVRM eveneens moet gekeken worden naar het privéleven van de verzoeker!

Daarbij moet eveneens rekening gehouden worden met het gegeven dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM een waarborg is en niets heeft te maken met goede wil, praktische regelingen of scholing en anderzijds dat artikel 8 primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet.2

Wanneer er vervolgens een risico op schending van het recht op respect voor privé- en/of familieleven wordt aangevoerd, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er sprake is van een beschermwaardig privé- en/of familieleven in de zin van artikel 8 EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Overeenkomstig artikel 7 Vreemdelingenwet wordt de gebonden bevoegdheid van verweerster getemperd daar verweerster rekening dient te houden met de hogere rechtsnormen:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

Het respect voor het familie en gezinsleven én privéleven wordt gewaarborgd door artikel 8 EVRM dat rechtstreekse werking heeft. Naast het artikel 8 EVRM, wordt het gezinsleven ook tevens verzekerd door artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

De verweerster heeft dit nagelaten door enkel te motiveren omtrent artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De verzoeker wenst dan ook te wijzen op de rechtspraak van Uw zetel dewelke beaamt dat de verweerster in het licht van art. 74/13 Vw. een individueel onderzoek moet doen bij het nemen van een verwijderingsmaatregel (RVV 130 247, 26 september 2014). Dat dit individueel onderzoek correct en redelijk dient te gebeuren.

Uw Zetel stelt in het arrest dd. 07.06.2018 (AR 205.020) (beroep tegen een bijlage 13):

“3.9. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing een belangenafweging maakt in het licht van artikel 8 van het EVRM, maar dat zij enkel is toegespitst op verzoekers gezinsleven dat hij zou leiden met zijn moeder, zussen, een broer en een niet erkend minderjarig kind.

3.10. De bestreden beslissing rept dus met geen woord over verzoekers privéleven. In de belangenafweging die gemaakt werd in het licht van artikel 8 van het EVRM, werd niet de duur van verzoekers verblijf in het Rijk betrokken en al evenmin de hechtheid van de sociale en culturele banden van verzoeker met België vergeleken met zijn land van herkomst. De bestreden beslissing faalt dus een zorgvuldige belangenafweging te maken in het licht van artikel 8 van het EVRM en is dus strijdig met deze bepaling en met de aangehaalde zorgvuldigheidsplicht.

3.11. De Raad wijst er in deze op dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent op de bestreden beslissing.

Dit houdt in dat hij enkel nagaat of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of hij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé, gezins- en familieleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren en het vastgestelde gebrek aan zorgvuldige afweging zelf gaan remediëren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637

(...)

3.13. Gelet op bovenstaande, dient te worden geconcludeerd dat verweerder in gebreke is gebleven over te gaan tot een zorgvuldige beoordeling aangaande alle elementen en omstandigheden van het privéleven van verzoeker. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel juncto artikel 8 van het EVRM is aangetoond. Aangezien in het middel aangevoerde onderdelen tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881)

(eigen benadrukking)

Een bevel om het grondgebied te verlaten dat wordt afgeleverd na jaren (voor het merendeel legaal) verblijf vormt zodus een inmenging op het recht op eerbiediging van zijn privéleven, beschermd door artikel 8 EVRM.

In dergelijk geval moet DVZ een zorgvuldige afweging maken tussen enerzijds het belang van betrokkene bij de uitoefening van zijn privéleven in België, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische staat bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

De verweerster mag zich bij die belangenafweging niet beperken tot het gezinsleven van de betrokkene, maar moet ook rekening houden met het privéleven.

4.6.2.

Verzoeker begon zijn integratie onafgebroken sedert 2023.

Verzoeker heeft in de 2 jaren van verblijf zijn leven hier opgebouwd en is volledig geïntegreerd. Verzoeker zijn leven bevindt zich hier.

a)

Verzoeker heeft een uitgebreid sociaal netwerk opgebouwd in België, waaronder een grote vriendenkring. Betreffende deze vriendenkring werden reeds enkele stukken voorgelegd aan verweerder dd. 24.10.2024. Deze stukken zitten vervat in verzoeker zijn administratief dossier, hetgeen maakt dat verweerder hiervan kennis had, doch heeft nagelaten hiermee rekening te houden.

Er dient vastgesteld te worden dat er geen zorgvuldige afweging werd gemaakt tussen enerzijds het privéleven van betrokkene en anderzijds het algemeen belang van Belgische staat, noch heeft er een degelijk individueel onderzoek plaatsgevonden.

Binnen verzoeker zijn uitgebreid sociaal netwerk in België, vormt voornamelijk de familie P. een houvast voor verzoeker. Nadat verzoeker, wegens de echtelijke problemen, geen plaats had om naartoe te gaan, kon hij beroep doen op de hulp van de heer I. P. en zijn vrouw. Sinds die dag heeft de heer I. P. verzoeker met alles geholpen, in hoofdorde met onderdak en werk.

b)

Verzoeker volgt sinds zijn aankomst in België Nederlandse taallessen in het Centrum voor Volwassenonderwijs. Hij behaalde met vrucht zijn eerste niveau en is op heden niveau 2 aan het behalen.

Ook op werkvlak heeft verzoeker gedurende deze twee jaren in België niet stilgezeten. Meteen na zijn aankomst heeft hij een zesmaand durende opleiding sanitair – installateur gevolgd, en met vrucht beëindigd. Daarnaast werkte hij tot de intrekking van zijn verblijf in België als sanitair en centrale verwarming installateur bij COFI BV, welk een knelpuntberoep is.

Daarnaast neemt hij in zijn vrije tijd deel aan lokale evenementen en activiteiten in zijn buurt.

heeft de Westerse taal, gewoontes en normen overgenomen.

Daarentegen heeft verzoeker een klein netwerk in zijn 'land van herkomst'.

Meer zelf, bij terugkeer naar Iran vreest hij opsluiting in de gevangenis indien hij geen 72 gouden munten betaald aan zijn referentiepersoon in België. Zij heeft daar namelijk een vonnis van de Iraanse rechtbank bekomen waardoor verzoeker 1) zal worden opgesloten in de gevangenis bij terugkeer naar Iran, 2) geen recht heeft Iran te verlaten en dit zolang de borg die per beslag op zijn huis niet is betaald en 3) op heden geen woning meer heeft waarnaar hij kan terugkeren, noch kan terugvallen op een ondersteunen netwerk in zijn land van herkomst. Hiervan werd verweerder op 24.10.2024 in kennis gesteld, minstens had verweerder dit kunnen weten mocht zij haar hoorplicht hebben vervuld, quod non.

4.6.3.

Het kan dan ook het niet anders dan dat een persoon hier een netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen opgebouwd heeft over een dergelijke tijdsperiode (zie arrest 07.06.2018 (AR 205.02)).

Bijgevolg leidt de verzoeker ongetwijfeld een privéleven in België. Een inmenging in dat privéleven door de afgifte van de bestreden beslissing is alleen toegestaan voor zover de staat op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging maakt hetgeen de verweerder niet heeft gedaan nu zij enkel motiveert omtrent het gezins- en familieleven.

Er werd een belangenafweging gemaakt in de bestreden beslissing, maar deze is louter toegespitst op het gezinsleven van de vreemdeling en rept met geen woord over het privéleven van de verzoeker.

Het privéleven omvat onder meer:

- de duur van zijn verblijf in België
- de hechtheid van de sociale en culturele banden met België • De banden met land van herkomst zie RVV 07.06.2018 (AR 205.020)

Een dergelijke beoordeling wordt niet gemaakt.

De beslissing schendt de zorgvuldigheidsplicht meer artikel 8 van het E.V.R.M.

In het administratief dossier van de verzoeker zitten voldoende stukken die de hechtheid van de sociale en culturele banden met België aantoont.

De banden met het land van herkomst zijn flinterdun geworden.

De verschillende elementen die de situatie van de verzoekende partij kenmerken werden elk op zich en los van elkaar beoordeeld, maar uit de motivering blijkt geenszins dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat ze in hun samenhang wel degelijk omstandigheden kunnen zijn die het bijzonder moeilijk maken om naar het land van herkomst terug te keren.

Het onderzoek werd dus niet volledig gevoerd met de nodige zorgvuldigheid.

Het geheel van ingeroepen elementen maakt het voor verzoekende partij zo goed als onmogelijk om naar het land van herkomst terug te keren en zijn banden met België veel sterker zijn dan deze met het land van herkomst:

- *Het langdurig verblijf van 2 jaar;*
- *De sterke integratie ;*

De verweerster houdt hier geen rekening mee en schendt de zorgvuldigheidsplicht meer het artikel 8 EVRM door het privéleven van de verzoeker niet te beoordelen.

Dat dient te worden besloten dat de Dienst Vreemdelingenzaken onvoldoende rekening heeft gehouden met het privéleven in België ten aanzien van het leven in Iran.

Uit beslissing van de verweerster blijkt geenszins dat er onderzoek werd gedaan naar die bovenstaande situaties en de familiale toestand van verzoeker in het land van herkomst”.

2.2.1. Na een eerste duiding van de aangevoerde rechtsregels voert verzoeker in een eerste middelonderdeel aan dat hij de beslissing tot beëindiging van zijn recht op verblijf (bijlage 21) van 9 december 2024 nooit heeft ontvangen en hier niet tijdig een beroep tot nietigverklaring tegen heeft kunnen indienen. Hij betoogt dat de beëindigingsbeslissing niet definitief was vermits hij niet in de mogelijkheid was om hiertegen een beroep tot nietigverklaring in te dienen.

De Raad merkt op dat met het arrest 340 961 van 11 februari 2026 rekening werd gehouden met verzoekers bezwaren ten aanzien van de kennisgeving. Verzoekers beroep tegen de beëindigingsbeslissing van 9 december 2024 werd ontvankelijk verklaard en, na een onderzoek van de grieven met betrekking tot de grond van de zaak, verworpen. Aldus blijkt dat inmiddels het beroep tegen de beëindigingsbeslissing van 9 december 2024 wel degelijk werd behandeld, zodat deze beslissing thans definitief is.

Verzoeker heeft zich bijgevolg ook nuttig kunnen verdedigen ten aanzien van deze beslissing en heeft zich ertegen kunnen verdedigen. Verzoeker heeft dan ook geen actueel belang meer bij deze grief.

In de mate verzoeker betoogt dat hij recht diende te hebben op een automatisch schorsend beroep en een voorlopig verblijfsdocument, merkt de Raad op dat – daargelaten nog dat verzoeker geen bepaling aanduidt waaruit blijkt dat een beroep tegen de beëindigingsbeslissing als familielid van een Belg opschortend werkt – niet blijkt dat het bestreden bevel gedwongen werd uitgevoerd, noch dat er zodanige maatregelen werden genomen (*cf.* Artikel 39/79 van de vreemdelingenwet). Verzoeker heeft geen belangenschade bij deze grief.

2.2.2. In een tweede onderdeel voert verzoeker een schending aan van het recht om gehoord te worden. Hij erkent dat hij weliswaar naar aanleiding van de bijlage 21 schriftelijk werd gehoord, maar verwijst naar het arrest van het Hof van Justitie van 26 juli 2017 in de zaak C-225/16, volgens welk hij in elke afzonderlijke procedure moet worden gehoord.

De Raad merkt echter op dat het Hof van Justitie in het arrest C-166/13 (*Mukarubega*) van 5 november 2014 verklaarde het recht om te worden gehoord vóór de vaststelling van een terugkeerbesluit zich er niet tegen verzet dat een nationale autoriteit een derdelander niet specifiek over een terugkeerbesluit hoort, wanneer zij, na te hebben vastgesteld – na een procedure waarin zijn recht om te worden gehoord volledig is geëerbiedigd – dat die derdelander illegaal op het nationale grondgebied verblijft, voornemens is een dergelijk besluit jegens hem vast te stellen, ongeacht of dat terugkeerbesluit al dan niet volgt op de afwijzing van een verblijfsaanvraag. Verzoeker werd uitdrukkelijk gehoord naar aanleiding van de beëindigingsbeslissing van 9 december 2024, waarop de thans bestreden beslissing van 20 februari 2025 is gevolgd.

In het bestreden bevel wordt aangaande verzoekers gezinsleven en gezondheid conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet gemotiveerd:

“Bij het nemen van deze beslissing werd wel degelijk rekening gehouden met artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980: Van enig gezondheidsprobleem in hoofde van betrokkene of van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België is geen sprake.

Wat betrokkene's gezinstoestand betreft dient er op gewezen te worden dat zijn recht op verblijf werd beëindigd omdat niet uit het dossier bleek dat er sedert 11.03.2024 nog sprake was van een gezamenlijke vestiging van betrokkene met zijn Belgische echtgenote. Betrokkene heeft het einde van de relatie niet betwist. Hij heeft geen gewag gemaakt van een nieuwe relatie of van andere gezinsleden met wie hij er een beschermenswaardig gezinsleven op zou nahouden. Gezien betrokkene zich niet op enig verblijfsrecht kan beroepen, is een bevel om het grondgebied te verlaten het enige alternatief.”

Ook reeds in de beslissing van 9 december 2024 motiveerde de verwerende partij omtrent verzoekers persoonlijke situatie:

“Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Betrokkene kwam op 15.07.2023 in België aan (binnenkomststempel), nu dus iets minder dan anderhalf jaar geleden, wat nog een relatief korte periode is. Gezien betrokkene nog niet zeer lang in België verblijft en zijn ex-partner bovendien van Iraanse origine is, is het niet onredelijk te stellen dat hij nog een zekere mate van voeling moet hebben met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar.

Betrokkene pende zijn verklaring tegenover de politie neer in het Farsi, de taal is hij dus nog meer dan machtig. Hij legt stukken voor waaruit blijkt dat zijn ex-partner beslag tracht te leggen op een woning die hij in Iran heeft, betrokkene heeft dus ook nog materiële belangen in het land. Hij stelt niet naar Iran te kunnen terugkeren door deze procedures, maar laat na deze beweringen objectief aan te tonen. Nergens in de door hem overgemaakte stukken staat dat hij Iran niet meer zou binnen mogen. Er dient op gewezen te worden dat de huidige beslissing geen verwijderingsbeslissing is. Betrokkene wordt er niet door gedwongen België te verlaten. Het is bovendien niet uitgesloten dat betrokkene nog in andere landen belangen heeft. Hij maakte een uittreksel van het strafregister over welk hij bij de FOD Buitenlandse zaken liet legaliseren. Aldus mag ervan uitgegaan dat hij minstens de intentie heeft om het document in een ander land dan België te gebruiken, maar daarover wijdt betrokkene niet uit. Hij is thans tewerkgesteld voor COFI BV als installateur voor sanitair en centrale verwarming, een knelpuntberoep. Daartoe volgde hij eerst een IBO-traject bij de VDAB. Dat betrokkene tewerkgesteld is in een knelpuntberoep en op die manier een inkomen vergaart dat hem toelaat te voorzien in zijn eigen behoeften is zonder meer een positief element. Echter, gelet op de korte verblijfsduur in België, het totaal gebrek aan stukken waaruit blijkt dat betrokkene zich minstens heeft ingeschreven voor de verplichte inburgeringscursussen – de eerste prille stappen naar inburgering - en het gebrek aan familiebanden met in België verblijvende personen, volstaat deze tewerkstelling niet om zijn verblijfsrecht te behouden. Indien betrokkene meent een verblijfsrecht te kunnen claimen op basis van zijn huidige tewerkstelling, dan staat het hem vrij op die basis een verblijfsprocedure in te dienen, deze beslissing belet hem dat niet. Ook voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Er zitten geeneens stukken in het dossier waaruit zou kunnen blijken dat hij zich zelfs maar heeft ingeschreven voor de verplichte cursussen (lessen Nederlands en een inburgeringscursus). Het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken is broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene legt een aantal verklaringen van derden voor die moeten getuigen van zijn goede kwaliteiten als persoon. Echter kan het gesolliciteerd karakter van die verklaringen niet worden uitgesloten. Voor zover betrokkene hiermee zou willen aantonen dat hij vrienden en kennissen heeft in België dient te worden opgemerkt dat niet uit deze stukken blijkt dat hij met die personen een afhankelijkheidsrelatie zou hebben bovenop gewone vriendschapsbanden dewelke het behoud van zijn verblijfsrecht zouden rechtvaardigen. Op basis van het geheel van de stukken is het in elk geval redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte met die in het land van herkomst, en dat deze dan ook geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing. Betrokkene spreekt van een relatiebreuk met zijn ex-partner en beticht haar van partnergeweld. Hij betwist het einde van de relatie niet. Verder maakt hij geen gewag van een nieuwe partner of van andere, in België verblijvende personen, met wie hij een beschermenswaardig gezinsleven zou onderhouden. Van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in het Rijk is geen sprake. Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.”

De Raad merkt op dat verzoeker zich met betrekking tot het recht om gehoord te worden beperkt tot een uiteenzetting *in abstracto* van het soort elementen dat hij had kunnen aanvoeren, maar geheel nalaat *in concreto* te duiden welke elementen, die nog niet werden beoordeeld, dan waren die een invloed konden hebben op de totstandkoming van de bestreden beslissing.

Verzoeker maakt dan ook geen schending van het recht op gehoord te worden of artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie aannemelijk.

2.2.3. In een derde middelonderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Hij betoogt dat enkel rekening werd gehouden met het gezinsleven en niet met het privéleven onder artikel 8 van het EVRM.

Vooreerst merkt de Raad op dat, in tegenstelling dat wat verzoeker voorhoudt, bepaalt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet alleen maar dat moet worden rekening gehouden met het gezinsleven. In de mate verzoeker een arrest van de Raad aanhaalt waaruit zou blijken dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet ook een motivering met betrekking tot het privéleven zou opleggen, kan dat niet worden gelezen in het door verzoeker aangehaalde arrest. Daarnaast merkt de Raad op dat ook in de beslissing van 9 december 2024 reeds uitgebreid werd ingegaan op verzoekers privéleven en integratie in België. Daarbij werd er gemotiveerd waarom de duur van het verblijf van de verzoeker, zijn leeftijd en gezondheidstoestand, zijn economische, sociale en culturele integratie en zijn gezinssituatie de beëindiging van het verblijfsrecht en een terugkeer naar het land van herkomst *in casu* niet in de weg kunnen staan. Er werd rekening werd gehouden met verzoekers integratie, tewerkstelling, taallessen, e.d..

Daarbij werd onder meer vastgesteld verzoeker geen inburgeringscursus of taallessen heeft gevolgd en er dus geen sprake is van een integratie in de Belgische samenleving. Waar verzoeker aanvoert dat hij op bij het nemen van de bestreden beslissing twee jaar in België woonde en geen banden meer heeft in Iran, blijkt uit de gegevens van het dossier dat verzoeker bijna dertig jaar in Iran heeft gewoond. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat zijn integratie in België van die aard is dat een terugkeer naar Iran voor hem zo zwaarwichtig zou zijn dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker voert aan dat hij taallessen zou hebben gevolgd, maar brengt daar geen begin van bewijs van bij. Meer nog, verzoeker werd op 30 augustus 2024 door de verwerende partij aangeschreven om hem toe te laten zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Uit de stukken van het administratief dossier, blijkt niet dat hij daarbij bewijzen voorlegde van het volgen van een taalcursus of een integratiecursus. De verwerende partij besloot dan ook in de beslissing van 9 december 2024 dat verzoeker niet aantoonde sterk geïntegreerd te zijn in de Belgische samenleving. De Raad merkt ook op dat de verklaring dat hij zou worden gezocht in Iran, niet meer is dan een bewering, en dat verzoeker ook met zijn verklaringen over een beperkt netwerk in Iran, geenszins een risico op sociaal isolement aannemelijk maakt, nu hij er geboren en opgegroeid is en gedurende bijna dertig jaar in dat land gewoond heeft.

Verzoeker maakt geen schending aannemelijk van de aangevoerde rechtsregels.

2.2.4. Het middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend zesentwintig door:

C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT